

set i denne Sal, at der fra Regjeringens Side er gjort imødekommende Skridt, at man har modtaget disse og har slaaet dem fast, men at Korrektivet derfor, det, som var knyttet dertil, er blevet skudt til Side. Hvis det skulde komme dertil, at det skulde lyde i denne Sal: Hærens ældste General, Krigsministeren, har sagt, at det er forsvareligt at indskrænke Tjenestetiden til fem Maaned, og hvis man da lod de nuværende Forhold blive staaende, vilde jeg sige, at der derved var fremfaldt en stor Fare for vort Forsvarsvæsen. Saaledes som denne Sag nu er ordnet — jeg vil ogsaa her henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) sagde i Formiddags — skaber den Vintertjeneste, som nu finder Sted, vel ikke den Nytt, som man kunde og burde forde af den; thi den nuværende Ordning fører med sig, at der af Rekruternes Uddannelsesetid tages mindst 30 Dage bort til Bagtjeneste, og naar man saaledes som jeg har den absolute Overbevisning, at den første Uddannelse væsentlig maa være beregnet paa den enkelte Mand's Uddannelse, vil man kunne se, hvilken umaadelig Forstyrrelse denne Bagtjeneste gjør i den enkelte Mand's Uddannelse. (Berg: Saa ophøre vi med den!) Ja, det ærede Medlem siger: Vi ophøre med den, men man faaer da ikke det, vi ville have som Æquivalent for den korte Tjenestetid; man faaer ikke en Stamme af stærkt uddannede Soldater, af Elitesoldater, af Soldater, som man kan stille paa Fløiene, og som kunne lede mindre Grupper. Dersom vi kun skulde have den korte Enkeltmandsuddannelse, vil man indse, at der er Ingen, der kan optræde som Fører for de Andre. Netop derved, at vi faaer dem til Vinteruddannelse, faaer vi dem paa en saadan Maade i Skole, at vi tør forsvare at føre de Andre med den korte Uddannelse imod Tjenden. Det er let at sige, at man vil affkaffe Garnisonstjenesten eller Vintertjenesten, fordi der klæber Ulemper ved den. Nei, tag Ulemperne bort og benyt den paa en forsvarelig og forstandig Maade! — Jeg skal sluttelig endnu kun sige et Par Ord om et enkelt Punkt, med Hensyn til hvilket det kunde synes, at jeg havde en personlig Interesse, ikke personlig i den Forstand, at det gjør mig fra eller til, men personlig i den Forstand, at det berører Ytringer for af mig. Da vi forrige Gang havde en Diskussion om Hærens Spørgsmaal, yttrede jeg, at jeg var en saa varm Ven og Tilhænger af Regimentsinddelingerne, at jeg, dersom det var nødvendigt, vilde give Brigadeinddelingen bort derfor under den Betingelse, at Divisionsstabene i saa Tilfælde fik en Forstærkning. I det foreliggende Lovforslag er Brigadeinddelingen fastholdt med 4 Brigader; men naar jeg ser tilbage paa den Udvikling, jeg senere kom til at give af den nævnte Tanke, finder jeg, at det, som Loven kalder Brigade, er det Samme, som jeg dengang kaldte Division. Jeg foreslog nemlig

senere i, mit Mindretals Forslag, at man skulde indordne de 10 Regimenter i 3 Divisioner, 2 paa 3 og en paa 4 Regimenter, medens man her har indordnet dem i 4 Brigader, nemlig 2 paa 3 og 2 paa 2. Jeg skal indrømme, at dette er et Fortrin, idet jeg nemlig maatte tænke mig de 4 Regimenter, som jeg vilde indordne i en Division som Reserve; men det vil naturligvis være en Fordel at kunne lade hver Flot af sin Reserve have selvstændige Kommandører. Jeg kan ikke Andet end slutte med at opfordre de Herrer til ret alvorlig at tage det forelagte Lovforslag under Overveielse. Jeg vil ikke udtale nogen Tvivl om, at man ikke fra alle Sider vil hellige det den alvorligste Opmærksomhed, derpaa tvivler jeg slet ikke, men jeg vil dog sige ligeoverfor, hvad der her i Aften er udtalt om den politiske Tillid, at jeg heller ikke kan forstaa, at dette Spørgsmaal har Noget som helst med politisk Tillid eller Mistillid at gjøre. Jeg kan forstaa, at man paa mangfoldige andre Gøbetar kan sige: Den Foranstaltning kunde vi være tilbøjelige til at gennemføre, men da vi ikke vide, hvorledes den nuværende Regjering vil føre den igjennem, vilde vi hellere lade den vente. Dersom det med Hensyn til Spørgsmaalet om Præstelønningsloven, Præstefaldelsesloven og den Slags Love, som have en almindelig personlig Interesse, kunde tænkes, at der, naar Loven var vedtagen, kunde ligge en ikke ubetydelig Vilkaarlighed i Regjeringens Haand, ved den Maade, hvorpaa den vilde gennemføre den skrevne Lov, kan jeg begribe, at man kunde sige: Vi have ingen Tillid til denne Regjering; vi ville ikke lade den gennemføre denne Lov. Naar der derimod er Tale om Foranstaltninger til Landets Forsvar, er der — man maa have saamegen Tillid eller Mistillid, som man vil, — dog eet Punkt, hvor man ikke har Lov til at have Mistillid; det er, at Alle have samme Kjærlighed til Fædrelandet, og at Alle have samme Interesse for dets Forsvar. Jeg siger derfor, at Spørgsmaalet om Tillid ikke her er paa sin Plads. Jeg, der, som jeg har sagt saa tidt, ikke har Tillid til at lægge mit Fædrelands Sag i de Herrer's Haand, vilde dog have den mest absolute Tillid til dem, naar Taten var om dette Spørgsmaal, og det, hvad enten jeg stod her eller ikke, hvilket ikke vilde gjøre den snerreste Forskjel for mig. Jeg skulde ikke lægge dem et Palmstraa i Beien, dersom de i dette Dieblit havde Magten i deres Haand. Naar det ærede Medlem for Præst Amts 6te Valgkreds (Bojfen) derfor sagde, at man skulde ikke henvende sig til vor Side af Salen, saa er det fuldkommen sandt; vi skulde ikke henvende os til nogen enkelt Side af Salen, men til alle Sider af den. Lad os for Guds Skyld se, om det ikke er muligt at tage Sagen under alvorlig Overveielse, og om det ikke er muligt at komme hinanden saaledes imøde, at